

Iz nekdanjih pesmi

Ivo Brnčič

Čas

Nad smrad negibni teh mrtvaških dni
se kakor nad odprto, gnusno rakev sklanjamo.
Potem pa se po praznih ulicah preganjamo
kot norci in kot stekli psi.

Nenehno vonj krvi človeške nas duši ko plin.
Mi pa molče si gledamo dlani, ki jih razkrajajo
krvavi madeži in nas glasno ovajajo,
da vsi sokrivi smo, da je na vseh zločin.

Poslednje je ostalo izven nas: preteči molk
brezimnih množic, ki življenja dajejo,
da se nekoč pod nami tla zamajejo —
ta molk, ki rase kot potop, teman, zlogolk.

A vendar: vse, kar nas v temi na mrtvi straži
samotnih izgublencev še stoji,
uči ta strašni čas, kako se v mrak preži,
kako molči se, čaka in sovraži.

Trenotje

Kadar bo tiho ob uri
ledene samote brezdanje
pristopilo mračno Vprašanje,
da še poslednjič preburi

do dna slednje duše tolmun —
o, kakšen bo nemi glas
utoplencev globoko v nas,
o, kakšen bo zadnji račun?

Vsak zamorjeni stok
in vsaka ljubezen pozabljena —
vse, vse kakor trupla pohabljena
zavrženih, bledih otrok

bo vstalo iz tebe strašno,
da boš ko grob zazijal
in da bo čez tebe samó
mrtev kes še ko burja vihral.

Himna

Bogomil Fatur

Duša, poj o nečistnici - ljubi,
meču razkošnega razdejanja,
biču prebelem, ki me preganja,
duša, poj o dobri pogubi —

Ti si moja najslajša rana,
ti si strup, ki ga v srcu nosim,
smrt, ki te suženj milosti prosim,
ti iz neba in peklà poslana —

Vendar so tvoja prsa prelepa,
na njih mi daš tako dobro zasnuti,
duša mi v tvoji postelji sluti
nebesa kot v cerkvi deklica slepa —

Duša, poj o nečistnici - ljubi,
meču svetega maščevanja,
biču božjem, ki me preganja,
duša, poj o dobri pogubi —

Vsa moja pesem je tvoja slava,
vsa moja sreča so tvoji poljubi,
ves sem se tebi zaobljubil —
brez kraja kot v krogu se s smrtjo igrava.

Pesem konca

Bogomil Fatur

Mi vsi se bomo zgrudili kakor živina,
umrli žalostne smrti bomo vsi,
v siv dan nas zadene noža ostrina
in kot v kanal pomije nam izteče kri.